

ŞEYMA AKKURT

OLAĞAN İKİNCİLER

Türk
Edebiyatı
—
Öykü

1988 doğumlu **Şeyma Akkurt** 2021'den bu yana hem yetişkinler hem de çocuklar için kitaplar yazıyor. İstanbul'da yaşamını sürdürüyor.

OLAĞAN İKİNCİLER

Yazan: Şeyma Akkurt

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5683-32-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Olağan İkinciler

Şeyma Akkurt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İÇİNDEKİLER

<i>Ocak</i>	
BURADAYIM.....	9
<i>Şubat</i>	
ÖLDÜRDÜN ONU	17
<i>Mart</i>	
BEKLEME ODASI	29
<i>Nisan</i>	
YAS TUTMANIN BAZI TUHAF YOLLARI	37
<i>Mayıs</i>	
KÂŞANELER APARTMANI	47
<i>Haziran</i>	
BEN ONDAN BAŞKA SİĞİNAK BULAMAM	59
<i>Temmuz</i>	
HERKES BİLİR KIRIK BİR KALBİN KÖR OLDUĞUNU	69
<i>Ağustos</i>	
GÖZLERİNİ BİRAZ KISARSAN EĞER YANAN KÖPRÜLER VE GÖKKUŞAKLARI BİRBİRİYLE AYNI GÖRÜNÜR.....	77
<i>Eylül</i>	
BİZ KÖTÜ BİR ŞEY YAPMADIK	87
<i>Ekim</i>	
GÜZEL BİR DÜNYA BU YAŞADIĞIMIZ.....	93
<i>Kasım</i>	
GİTTİLER, ARTIK ÇIKABİLİRSİN	103
<i>Aralık</i>	
YEPYENİ BİR HAZ DENEYİMİ	111

Ocak

BURADAYIM

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Otuz dokuz gün önce oğlum öldü. Adı Can. Hayır, artık söyle demem gerekir, adı Can'dı. Ölümüyle birlikte onunla ilgili ne varsa, bir geçmiş zaman balonuna girdi. İsmi bile. Ölümü ona ait her şeyi işgal etti. Nefret ediyorum ölümünden. Öldürmek istedim onu.

Pazartesi sabahı bahçede parti hazırlıkları yapıyordum. Ali işteydi, erken çıkamazsa diye endişeleniyordum. Babasının partiye geç katılması diğer ailelerin gözünde bizi nereye koyar diye endişeleniyordum. Sipariş ettiğim balonların renkleri internette görüldüğünden daha parlak geldi diye endişeleniyordum. Aca-ba diğer lego setini mi alsaydım diye endişeleniyordum. O şiş-ko herif pastayı istediğim gibi yapmazsa diye endişeleniyordum. Ben böyle boktan şeylere endişelenirken, oğluma, Can'a, lacivert bir Golf çarptı. Arkadaşıyla eve yürürlerken. Bir cips paketini el-den ele paylaşıp sohbet ederlerken. Bilsem o berbat şeyi yediğini, ona da endişelenirdim herhalde. Araba çarptıktan sonra Can he-men oraya düşmüş. Arabanın arka tekerlekleri Can'ın üzerinden geçmiş. Başı yağmur kanalında bacakları yolda boylu boyunca uzanmış. Adam biraz ileride durmuş ama inmemiş arabadan. Can kaldırıma tutunup ayağa kalkmış. Arkadaşı omzundan sar-sıp duruyormuş gözyaşları içinde. Can üzerini silkelemiş. Sallana sallana yürümeye başlamış. Adam basıp gitmiş.

---

* Bu öykü Raymond Carver'ın "Küçük İyi Bir Şey" öyküsünden ilhamla yazıldı.

Odanın kapısı çalıyor. Annem. Yemek istiyor muyum diye soracak. Peki kahve? Sıcak oldu, açsan mı řu kapıyı diyecek. Hayır, açmasam daha iyi diyeceğim. Bilmiyor musun diyeceğim. Kendimi bildim bileli sınırları sevdiğimi. Nerede başlayıp nerede bittiği belli olan yerleri. Kendime ait alanları. Kapısı kapalı odaları. Bilmiyor musun? Tanımıyorsun beni diyeceğim. Ben tanırdım Can'ı. Ama o artık yok. Senle ben diğ er taraftan. Biz h     buradayız.

Belki oturduğum yerden bağıırırım Can'ın bana bir kez yaptığı gibi.

“Git buradan anne!” diye.

Onun odasında, onun masasında, onun gibi konuşurum. Yeterince uzun kalırsam Can olurum belki.

Ben son balonları şişirirken bahçeye girdiklerinde ikisi de bir cinayete tanıklık etmiş gibi çok içinde görünüyordlardı. Can'ın pantolonunun üstünde çamurlar vardı, arkadaşı kekeleyip duruyordu. İkisini de kanepeye oturttum. Ağızları cips kokuyordu. Önemsemedim. Yanaştım, Can'ın yüzünü kendime çevirdim. İyi misin dedim. Şimdi iyi misin? Alnını öptüm, tişörtünü çıkardım, pantolonunu da. Sen uzan dedim, sonra aklıma oradan buradan duyduğum şeyler geldi. Dur dedim uzanma. G  z  n   açık tut, bir süre uyumasan iyi olacak. Sanki bir yere gidebilecekmiş gibi her cümlenin başında dur diyordum. Dur ben banyoyu hazırlayayım. Misafirler gelmeden güzelce yıkayayım seni. Misafirler mi? Aptal!

Arkadaşına tembihledim, konuştur Can'ı, sakın uyumasın dedim. Banyo suyu akarken Ali'yi aradım. Doktoru ara dedi, siktir et şimdi doğ um gününü, geliyorum. Kazanın olduğu yerdeki kameralara baktıracığım ben. Sen Can'ın yanına git dedi kapatırken.

Gittim. Can beni görünce gülümsedi, sonra gözleri sanki bir şeytan çıkarma ayinindeymiş gibi geriye kaydı, gözlerinin beyazı kaldı yalnızca, sonra o da gitti. Gözleri kapanırken kaydı düştü

koltuktan. Annem önce ambulansı aradı, sonra Ali'yi. Eve gelme dedi, hastanede buluşuruz.

Biz hastaneye gidince arkadaşları ne yaptı acaba? Eve gitmiştir herhalde. Annesiyle babasının yanına. Belki gitmeden annemin yaptığı poğaçadan atmıştır ağzına bir tane. Bir tane de yol için almıştır ama sonra pişman olmuştur, bu durumda midelerini düşündüğüne, atıvermiştir çöpe. Ne yapmış olursa olsun ona kızamam. Yine de keşke yolun kenarından yürüyen Can yerine o olsaydı.

Ama olmadı. Can iki gün komada kaldı. İkinci günün akşamı öldü. Otuz dokuz gün önce bir çarşamba akşamı, onu öylece hastanede bırakıp çıktık. Hava buz gibiydi. Arabaya yürürken nefesimi izledim. Can nefes almıyordu artık. Nefes almadığında bile benim oğlum sayılır mı? Nefesimi tuttum. Nasıl yapar insan bunu?

Kapı yine çalıyor.

"Evde hiçbir şey kalmadı kızım, nereden istetiyorsan istet sen, ben anlamıyorum öyle işlerden."

Ali'den iste diyecek oluyorum. Ama yok, iş gezisine gitti. Bir yıl önceden ayarlandı dedi, bir yerden başlamam gerekmez mi dedi. Gerekir mi? Bilmiyorum.

"Gidip marketten alabilirsin anne."

"Yapma yavrum, kaç kere anlattım."

Çok anlattı sahiden. Kırk gün yalnız bırakılmazmış yavrusunu kaybeden kadın. Can doğduğunda da böyle demişti. Evden gidip eşyalarını alacaktı da, dur hele Ali gelsin öyle çıkarım, lohusa kadın kırk gün yalnız bırakılmaz bebekle.

O zaman hoşuma gitmişti. Demek anneliğin insanı ne derece delirtebileceğini biliyorlardı.

İlk zamanlar dayanamıyordum. Varoluşumun başka bir varlıkla bu kadar kökten bağlı olması sıkışmış hissettiriyordu bana. Yalnız kalmak istiyordum. Daha doğrusu yalnızlık ve birliktelik

üzerindeki kontrolümü tekrar kazanmak istiyordum. Hangisini ne zaman ve ne kadar istiyorsam öyle yaşamayı. Uyumak istiyordum. Bir gece bile olsa, yorganı kafama çekip sabaha kadar uyumak istiyordum, yeniden sadece kendi nefesimi duymak. Ne zaman uyuyacağıma ne zaman yiyeceğime, ne zaman okuyacağıma karar verebilmek istiyordum. Kâbus görmüş gibi sıçrayarak uyanmak istemiyordum uykumdan. Ayak parmaklarımı germek, kollarımı açmak, kayar gibi çıkmak istiyordum yataktan. Mümkün olmuyordu. Sürekli ihtiyaç duyulmak öyle zor gelmişti ki. Hayatım boyunca kimse bana bu kadar çok, bu kadar aralıksız ihtiyaç duymamıştı. Bazı geceler buhar olup kapı altlarından, pencere pervazlarından geçip havaya karışmak istiyordum. Ondan mı böyle oldu? O gecelerden birinde, çok mu içten istedim anneliği terk etmeyi? İçimden keşke Can hiç olmasaydı mı dedim? Dedim mutlaka. O gece dedim.

Ali yine, şimdi hatırlamadığım bir ülkede, iş seyahatindeyken. Yalnızdım Can'la. Gece gelsin istemiyorum. Geceler çok zor geçiyor. Sevmiyordu Can uykuyu. Herkes başka bir şey diyor, doymuyordur, kokunu arıyordur, kucağa almıştır. Ama karanlık çökünce ne hikmetse kimse kalmıyor ortalıkta. Can'la ben. Acayip bir yalnızlığın içine düşüyoruz. Kendi yatağında uyusun diye çabalıyorum. Bağımsız uykuya geçmesi lazım demiş doktor. Yine endişelenmişim. Gece yarısına doğru emzirip yatırıyorum, önce saat başı, sonra yarım saatte bir döngü başlıyor. Ağlama sesi, yataktan kalk, odasına git, beşiğinden al, memeyi aç, emzir, yatağına koy, parmak uçlarında odadan çık, yatağına gir, yorganı ört, uykuya dal. Ağlama sesi, kalk, git, al, aç, emzir, koy, çık, gir, ört, dal. Ses, kalk, al, aç, emzir, çık, ört, dal. Gitgide histerikleştigimi hatırlıyorum. Ses, kalk, al, uyusana artık, aç, emzir, çık, ses, uyu artık uyu, aç, emzir, çık, ses, Allahım sen sabır ver, aç, emzir, çık, ses... En sonunda alıp yatağıma getiriyorum Can'ı. Sikerler

diyorum bağımsız uykusunu da, kendi yatağını da. Sesli söylüyorum galiba bunu. O an bir şey kopuyor içimde. Etrafta kimse yokken, gözler üzerimde değilken, karanlığın içinde, gerçekten ne hissettiğimi görüyorum. Aklımı kaybedecek gibi oluyorum. Gitmek istiyorum diyorum. Gitmek istiyorum. Gitmek istiyorum. Önce içimden, sonra fısıldayarak. Lütfen bırak beni, diyorum, gitmek istiyorum ben. Emiyor Can o sırada, minicik elleriyle mememi tutmuş. İyice yapışıyor ben konuştukça. Anlıyor sanki ne dediğimi. Kalbimin sesini en içeriden duymuş, bilmez mi, ciğeri biliyor. Ne kadar zaman öyle devam ediyoruz bilmiyorum. Uyuyor en sonunda. Yatağına götürmüyorum. Geceliğimi çıkarıp yanına bırakıyorum. İç çamaşırlarımla kalkıp mutfaka gidiyorum. Annemin yarınki misafirlere yaptığı kurabiyeler masada. Tabağı alıp balkona çıkıyorum. Oturup tek tük geçen arabaları izleyerek yemeye başlıyorum. Bir, iki, beş, altı. En azından buna ben karar verebilirim diye düşünüyorum. Neyi ne zaman ne kadar yiyeceğime. Bir yandan ardı ardına kurabiye tıkıştırıyorum bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Telefonu alıp Ali'yi arıyorum. Sesi uykulu geliyor.

Uyumuşsun, diyorum sesimdeki kıskançlığı saklayamadan.

Bir şey mi oldu diyor.

Ben hep buradayım Ali.

Nasıl yani?

Ben hep buradayım. Herkes gelip gidiyor. Sen bile. Ama ben hep buradayım.

Haklısın diyor. Anlıyorum diyor, ben gelince çözeceğiz diyor, destek diyor, yardım diyor. Kapatıyorum telefonu.

Sonuncu kurabiyeyi de yiyorum. Karnımdan ayak parmaklarımı göremiyorum. İğrenç hissediyorum kendimi. Ellerimi mutfak havlusuna siliyorum, ağzımı bir bardak suyla çalkalıyorum. El yıkamaya ya da diş fırçalamaya vakit ayıramam. Uyumam lazım. Yatağa dönüp Can'a bakıyorum, odaya girdiğimi anlamış

gibi hareketlenmeye başlıyor. Her şey yeniden başlayacak şimdi. Göğsümde bir kuş çırpınıyor. Geberiyorum uykusuzluktan. Keşke en başından hiç olmasaydın diyorum.

İşte böyle öldürüyorum oğlumu. Hepsini hatırlıyorum. Başından beri. *Nasıl yapar insan bunu?*

Annem bir kez daha kapıyı çalıyor. Açıyorum.

“Sen gitme tamam ben gideceğim, bir hava almak iyi gelir belki” diyorum. Gözleri parlıyor. Kendimi insan içinde öldüremeyecek kadar korkak olduğumu biliyor. Belki de biraz olsun tanıyor dur beni.

Can’ın odasına bakıyorum. Çorapları yerde. Gezegen desenli pijamaları yatağın üstünde. Her şey en son bıraktığı gibi. Öyle de kalacak. Ömrüm boyunca her an gelecekmiş gibi tutacağım burayı. Kapıyı sıkıca kapatırken anneme bakıyorum, başını sallıyor tamam der gibi.

Evden çıkıp pastanenin sokağına sapıyorum.

Kapıdan içeri giriyorum. Sol arkadaki masada genç bir kadın oturuyor. Başka da kimse yok.

Tezgâhın arkasındaki pastacıya doğru yürüyorum.

“Birazdan kapatacağız” diyor.

“Bir pasta olacaktı, Can adına. Gezegenli. Onu almaya geldim.”

Adamın asık suratı daha da aşağı düşüyor. Sabır diler gibi kafasını iki yana sallıyor.

“Siz! Siz miydiniz o? Almaya gelmediniz. Defalarca aradım.”

“Geldim” diyorum. “Buradayım.”

“Geldim diyor bir de ya. Hanımefendi bir ay oldu. Dalga mı geçiyorsunuz benimle?”

“Otuz dokuz gün” diyorum.

“Otuz dokuz gün oldu oğlum öleli. Can öldü. Oğlum. Pasta duruyor mu? Gezegenli olacaktı, doğru yaptınız inşallah.”

Şubat

ÖLDÜRDÜN ONU

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Masadaki tüm o çatal bıçak seslerini, yutkunmaları, dil şaklatmalarını, kibar gülüşleri, ağız şapırdatmalarını, içecek hüpletmelerini, karşıdakini dinlerken çıkarılan onaylayıcı mırıldanmaları, çocukların heyecanlandıkça güvercin gibi incelen yumuşak seslerini, boğaz temizlemeleri, şömineden gelen çıtırtıları, burun çekmeleri, kafesteki papağanın boğuk sözlerini, hepsini, her şeyi bıçak gibi kesen genç bir adamın ağzından dökülen basit bir soruydu.

“Gelinlik giyecek misin?”

Aylin’le Levent göz göze geldi.

Sorunun sahibi, bu anlık ortaklığa şahit oldu. Ne yani diye düşündü, artık onun suratına bakmadan konuşamaz hale mi geldin.

“Sana sordum anne” dedi Aylin’in gözlerinin içine bakarak. “Başka yerlere bakmana gerek yok ki, sana sordum ben soruyu.”

Levent, elindeki bardağı masaya bırakırken burnundan derin bir nefes verdi. Nefesi kimsenin anlamadığı bir şaka gibi havada asılı kaldı.

“Sırası mı şimdi bunun Burak?”

“Sırası mı derken, evliliğinizi mi kastediyorsun? Bence de hiç sırası değil ama oluyor işte.”

“Bunları sonra konuşalım olur mu?” diye ısrar etti Levent.

“Konuşacak bir şey yok. Engel filan olmuyorum size. Bak buradayım, geldim karşımda oturuyorum, kutlar gibi olanları. Sadece ufak bir detayı merak ettim. Hiç ilgilenmiyorsun, demiyor muydun anne, ne giyeceğinle bile ilgileniyorum bak.”

Aylin ağzını açacak oldu ama Levent devam etti.

“Anneni bu mutlu akşamda üzmeneye izin veremem Burak. Bak hep birlikte oturduk yemek yiyoruz, tadımız kaçmasın.”

“Hep birlikte mi? Ben babamı göremiyorum. Sen görebiliyor musun anne?”

“Bilmiyorum” dedi kadın. “Henüz karar vermedim.”

Artık Levent’e değil, doğrudan oğlunun gözlerinin içine bakıyordu. Burak gözlerini kısarak kadına baktı.

“Ne diyorsun sen ya, neye karar vermedin?”

“Gelinlik konusuna. Belki giyerim. Belki de giymem. Bilmiyorum.” Sonra aniden masadan kalktı.

“Ben bir hava alıp geliyorum, kimse keyfini bozmasın lütfen.”

Kapıda doğru yürürken, arkasından kimsenin gelmediğini fark edince vücudu gevşedi. Masada oturanların yavaş yavaş normale dönen gürültüsünü duyabiliyordu. Tam kapıdan çıkacağı sırada gözü, restorana girdiklerinden beri ara ara sesini duyduğu yaratığa takıldı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. İki metre uzunluğunda siyah bir kafesin içindeydi. Grinin en koyu tonundaki tüylerinin ucunda minik sarı noktalar vardı. Simsiyah gagası ara sıra oynayıp boğuk sesler çıkarıyordu. Bir süre dinleyince bunun sürekli tekrar eden bir cümle olduğunu fark etti. Aylin kafese doğru bir adım attı, “Ne diyorsun sen?” diye fısıldadı. Papağan çevik bir hareketle uçup yapay ağacının tepesine kondu. Oradan hâlâ o anlaşılmaz cümleyi tekrarladığını duyabiliyordu. Dışarı çıkınca alçak duvarın önüne oturup karanlığa baktı. Şubatın ortasıydı, hava buz gibiydi. Bugün kırk altı yaşına basmıştı. Kırk altı yaşındaki bir kadın ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi. Onu kısacık bir an için görenlerin de, bir kusur bulabilecek kadar uzun uzun izleme fırsatı olanların da yadsıyamayacağı kadar güzeldi yüzü. Levent bir gün saçlarını okşarken, “Yıllardır âşık olmadığın biriyle yaşadığın için hâlâ böyle güzelsin” demişti. “Kaybetme korkusu insanı mahveder.”

Bu kutlama da Levent'in fikriydi. Hem doğum gününü kutlarsınız hem de nikâh yemeği gibi olur demişti. Tüm masaları haf-talar öncesinden dolan bu restorana ayarlamıştı. Ünlü Fransız şef transfer edildiğinden beri şehirde herkes burayı konuşuyordu. Cam duvarları olan geniş mutfak, masaların tam ortasıydı. İçeriden çıkan ateşler, beyaz önlüklü genç bedenlerin oradan oraya koşturması, şefin ara sıra camlardan birini açıp bozuk Türkçe-siyle söylediği sözler insanları mest ediyordu.

"Hem Burak özlemiştir Fransız yemeklerini" demişti.

Levent'in Burak'ı umursadığı yoktu. Ömrü boyunca bir daha hiç görmese olurdu ama bütünüyle rahatlayabilmek için Ay-lin kadar onun da kabulüne ihtiyacı vardı. Bu göstermelik ilgi Burak'ı iyice çileden çıkarıyor, sırf anladığını belli etmek için olay çıkarıp duruyordu.

Aylin kocasını terk etme kararını vermek için uzun süre bek-lemişti. On sekiz yıl üzerine sürpriz bir dört yıl daha. Burak üni-versite için Paris'e gitmişti. Belki bir daha dönmeyecekti. Levent, geçen yıl marketteki kasa sırasında karşısına çıkmasa, kalbinin o odasını hiç hatırlamayacaktı belki. Ama çıkmıştı işte. Odanın ışığı aniden yanınca, diğer yerlerin ne kadar uzun süre karanlıkta kaldığını görmüştü.

Dört yıl önce, tıpkı bugünkü gibi soğuk bir sabah kocası güneş doğmadan kalkıp koşmaya gitmişti. Aylin de uyandı, uzun bir duş aldı. Saçlarını taradı, makyaj yaptı, Levent'in doğum gününde aldığı elbiseyi giydi. Aynada kendini izledi. Banyo, ayna, yatak teker teker yabancılaşırken çoktan kapıdan çıktığını, yıllardır içinde uyuduğu bu evi terk ettiğini hissetti. Yine de elleri buz gibiydi. Söyleyeceklerinin gerginliği, kapıdan çıktıktan sonra hissedeceği heyecana karışmış, midesini buruyor, boğazını kaşın-dırıyor, sırtını terletiyordu. Kocasını kapıdan girer girmez mi söyleyecekti, yoksa duş almasını mı bekleyecekti? Bir kahve yapacak

mıydı? Son bir hoşluğa yer olacak mıydı? Gidip Burak'ın artık kütüphane olan odasına oturdu. Camın kenarında sallanan boş kuş kafesine bakıp gülümsedi. Babası, Burak altı yaşına girdiğinde almıştı o kuşu. Minik yeşil bir muhabbetkuşuydu. "Uçamıyor mu bu?" diye sormuştu Burak görür görmez.

"Neden kafeste, penguen gibi bir şey mi?"

Kocası gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi bir yandan odada tur atıyor bir yandan da kahkahalarla güliyordu.

"Olur mu öyle şey canım ne pengueni? Sen kafesi açarsan evin içinde uçar, dolaşır yine gelir, evi onun bu kafes."

Sonra yemini suyunu nasıl vereceğini anlatmıştı. Aylin'e bakıp, "Sorumluluk onda sen hiç karışmayacaksın" diye tembihlemişti. Aylin adamın gözlerinde henüz gerçekleşmemiş şeylere karşı bile duyduğu öfkeyi görmüştü, ama korkmuyordu. Artık değil. Camdan dışarı bakarken omuz silkti. Adamın yıllardır gözü gibi baktığı lacivert Golf'u evin önünde her zamanki yerindeydi. Sağ çamurluğu çökmüş, farının kenarı kırılmıştı. Dönüp kocasına baktı. Burak merakla kuşu inceliyordu. Adam Aylin'e yanaştı, arabaya bakarak, "köpek" dedi. Sesini daha da kıstı.

"Köpeğe çarptım yolda. Telaşlanacak bir şey yok, sendeledi ama kalkıp yürüdü sonra."

Aylin, "Kuşu aldıktan önce mi oldu, sonra mı?" diye sordu.

"Ne önemi var yahu?"

"Köpeğe çarptığını gördü mü kuş, çok duygusal hayvanlardır muhabbetkuşları, anlatmadılar mı satarken? Gördüyse çok üzül-müştür."

"Saçmalama Aylin Allah aşkına. Kuş bu, görse ne olacak, unutmuştur bile. Sen bir-iki gün binme sakın arabaya, ben hafta sonu gider yaptırım."

Sonra Burak'ın sırtına iki kez vurup, "E hadi doğum günün kutlu olsun aslanım, pastayı siz kesin ben çok yoruldu, bugün erken uyuyacağım" deyip odadan çıkmıştı adam.

Şeyma Akkurt'tan, kadınlık hallerine derinden bakan öyküler; karşı çıkan, korkmadan soran, engin denizlere açılan ve en sonunda çemberi tamamlayan...

Bir yasin otuz dokuzuncu gününde; bir oğulun,
annesine savurduğu "gelinliğini giyecek misin?" sorusunda;
bir bekleme odasının tedirginliğinde;
gece yatısında giyilen bir pijamada;
Kâşaneler Apartmanı'nın kız kardeşlerinde;
son yüzyılın en sıcak haziranında;
mezar taşlarına çöken hüznünde;
tek memesi süt taşıran kadında;
bir hafta erken gelen âdet sancısında;
otel odalarında yankılanan lohusa depresyonunda;
bir babanın kızını savunduğu o kısacık anda;
yepyeni bir haz deneyiminde
olağan ikinciliğin tüm yükleri...

